

MACZKÓ ÚR AZ ALFÖLDÖN.

— Irta: *Sebők Zsigmond.* —

(Folytatás.)

Így hát Aradra megy Maczkó úr a bocsokkal, mely város a nagy magyar alföld szélében van. Pár órányira onnan emelkedik a világosi hegy, mely az alföld nagy laposságát akár egy sziklafal határolja.

Nem tudom, Margitka, láttad-e te Maczkó urat Czegléden? Talán elkerülte a figyelmedet, mert te bizonyosan egy előkelő urat vártál, holott ő kelme közönséges tánczos maczkó képében lejtett végig a városon. Maczkó úr sajnálja leginkább, hogy a kedves nagymama meghívásának eleget nem tehetett, valamint Zebulonka egészen boldogtalan, hogy a fürdőbe nem mehetett, mert egészen bizonyosra vette, hogy Józsikát megbuktatja. A mint tudjuk, a bocs kissé elbizakodott.

Som uram Maczkó úr ama kijelentésére, hogy ő is Aradra utazik, elégtlenül bólintott.

— Derék! — mondotta. — De hát hogy is volt, téns úr, az a nagy sora?

Maczkó úrnak eszébe villant, hogy még sem tanácsos elmondani megaláztatását, hát kitérőleg felelt:

— Ni, most jut eszembe, Som uram, hogy én tartozom magának a fuvarral.

— Ráérünk arra, téns uram, szabódott Som.

— Dehogy érünk! Az adósság mérges kutya, mindig a sarkunkban csahol.

Mikor Som uram átvette a fuvarpénzt, megint ráfordította a beszédet arra, a mit megtudni szeretett volna.

— No már, — szolt nagyot szippantva a pipájából, — nagyot néztem ám, mikor a téns úr meg az apróságok úgy nekiiramodtak a nádasnak. Gondoltam, hát ezeket mi leli?

— A tűztől ijedtünk meg, Som uram.

— Aha, a tűztől! — mosolygott Som. — Lidércz volt az. Oda se neki, a kinek tiszta a lelkiösmerete. Gondoltam, majd csak előkerülnek megint. Várok egy órát, két órát, fél napot, — de biz az én utasaimnak se hírük, se hamvuk. Ugyan mit csináltak olyan sokáig a nádasban?

— Csikásztunk, — felelt hirtelen Maczkó úr.

— Tisztösség nem esik mondván — szolt Som — ezt nem hiszöm. A csikászathoz érteni köll, téns uram pedig tőlem hallotta először hírét a csikásznak.

Maczkó úr érezte, hogy Som uram hazugságon csípte, elvörösödött és ezt hebegte:

— Hát csak meg akartuk próbálni a csikászatot... oszt' eltévedtünk...

— Azt már elhiszöm. De hogy került nagy jó uram a csikósi gúnyába?

— Hát... hát úgy, hogy a mi gúnyánk nagyon elázott és elrongyollott a lábban, hát a legelső csikóstól vetünk ruházatot magunknak.

Többet nem akart vallani Maczkó úr, ebből se volt igaz egy betű. Ezénközben Szolnokra értek. Maczkó úr az

állomási pénztárnál váltott Aradra szóló jegyet, aztán felszállt a bocsokkal az aradi vonatra. Som uram már be is telepedett akkor a vonat kocsijába.

Ismét robogtak. A vonat átment a tiszai hídon is. A folyó most nyugodtan ömlött medrében.

— Emlékszik-e, téns úr, hogy megkergetett bennünket a Tisza? — kérdezte Som András.

— Emlékszem ám! Ki hinné, hogy ugyanez a békés folyó harsogott a szerünk nyomában.

Este volt, mikor Aradra érkeztek. A fényesen kivilágított pályaudvarban tömördek ember sürgött-forgott, málhordók szaladoztak össze-vissza. A vasúti kocsiból kiszálló Maczkó úr bámulva nézett körül.

— Mintha csak Budapestre érkezném, — mormogta, — olyan sok ember tolong itt. Som uram, nem vitt bennünket a vonat tévedésből Budapestre?

— Arad ez, nagy jó uram, Arad!

Kiléptek a pályaházból, miután jegyüket a kapus elszedte.

— Kétfogatú bérkocsit tessék!

— Egyfogatút tessék!

— Itt az omnibusz, tessék felülni!

Ezek a kiáltások hangzottak az utasok elébe. Pár lépésnyire pedig a lóvasút kocsisa túl költ.

— Som uram, még is csak Budapest ez! — szólt Maczkó úr, a mint a sok bérkocsit, omnibuszt meg a gyor-

san sikló lóvasúti kocsit meglátta, melyek egyikének a két nagy lámpászeme a pályaház előtt levő térről nézett feléjük.

— Miért lönne ez Budapest?

— Ott szintén ennyi tenger kocsit tolong egymáson! Tudja, Som uram, mikor Budapestre utazom, mindig bérkocsin szoktam a vasúttól a városba hajtatni... A hány bérkocsis ott engem meglát, mind nekem kínálgatja a kocsiját!

— Iszön itt is kínálgatják fünek-fának, — szólt Som.

— De nem ülök ám rá, nem én, egyikre sem! — mosolygott Maczkó úr. Tudja-e mért, Som uram? Mert most nem vagyok tekintetes úr, hanem jámbor csikóslegény, a kinek nincs semmi keresete a hintón, vagy a lóvasúton.

— Nincs ám. Csikós üljön a csikó hátán.

— Ha pedig nincs csikaja, járjon a saját lábán.

